

VECKOBLADET

Fredag 20 oktober
Utkommer fredagar

2000 26:e årg.

31

Lars Ohly:

Demokratisera ägandet!

Veckobladet rapporterar från VSF:s temamöte om Makt och ägande med Lars Ohly (v). Diskussionerna var framtidsblickande och visionära. Det handlade om ett demokratiskt ägande av samhällets resurser.

Ägande och makt

Efter att ha deltagit på den manifestation som hölls för att hedra minnet av den mördade fackföreningsmannen Björn Söderberg, letade jag mig genom höstmörkret till Smålands för att där närvara vid det temamöte Vänsterns Studentförbund arrangerade. Rubriken var "Ägande och makt", talade gjorde Lars Ohly (v). Det var många som samlades för att lyssna och vara med i diskussionerna, fler än vad arrangörerna räknat med. Men sådant är bara roligt och då det fanns plats till alla var det inget egentligt problem.

Myter om samhället

I den ideologiska debatten står vänstern traditionellt för det rationella och förnuftiga, till skillnad från högern som oftare tar till affektiva argument. Vänsterns teori är en "kritisk teori" som vill se igenom det som ofta annars tas för naturligt. Vänstern säger sig vilja "avideologisera" samhället och visa på de verkliga maktrelationerna. På så vis kan vi få också en praktisk samhällsomvandling till stånd. De senaste åren har samhället dock, tvärt emot den progressiva viljan till upplysning, snarare mystifierats. Några exempel ur debatten är antagandet om den "postindustriella" kunskapsbaserade arbetsmarknaden, att klass kallas för livsstil, att marknadsanpassning skulle ge inflytande i skola och barnomsorg och att globalisering är demokrati.

På mötet gjorde Ohly sitt bästa för att reda ut hur det verkligen ligger till. Han påpekade att samhället visserligen förändrats och att tvåtusentalets kapitalism är en annan än artonhundratalets, men var noga med att poängtera att de

grundläggande motsättningarna är de samma. Ägande är fortfarande den mest avgörande variabeln när vi talar om makt.

Ett lysande exempel är den svenska aktiemarknaden. Fem miljoner svenskar äger andelar i aktiefonder, och när det nya pensionssystemet inom en snar framtid träder i kraft blir det ännu fler. Därför antas de gamla klassmotsättningarna vara historia, nu är vi alla kapitalister. Men man glömmer att de flesta aktieägare innehar ett passivt ägande. Medan antalet ägare har ökat har antalet människor med bestämmanderätt koncentrerats.

I ett internationellt perspektiv blir det hela så mycket mer absurt, men också tydligare. Världens hundra rikaste företag kontrollerar rikedomar motsvarande femtio gånger de hundra fattigaste länderna. Hur detta påverkar maktbalansen i världen kan vi själv räkna ut.

En strategi för socialismen

Ifall aktieägarna bestämde sig för att använda sitt ägande till att påverka samhället skulle kapitalismen stå inför ett svårt hot. Ekonomin skulle vara demokratiserad. Detta är ett konkret och demokratiskt sätt att avskaffa kapitalismen. Ohly framhöll här Kanada som ett exempel, där fackföreningar använt sitt ägande för att kräva styrelseposter, och därmed kunnat hindra nedläggningar och också drivit krav förankrade i den internationella solidariteten.

Vissa i publiken uppfattade dock budskapet som väl tamt. En man med skägg, liknade strategin vid en socialdemokratisk ståndpunkt à la femtiotal, en beskyllning Ohly skrottade åt. "Det är inte

ofta jag skälls för socialdemokrat", tillstod han.

Också på det internationella planet, förespråkade Ohly en relativt pragmatisk linje. Vi kan inte avskaffa eller "krossa" befintliga organ som IMF, Världsbanken eller WTO, trots att dessa idag är förtryckande. Istället måste vi demokratisera dem efter principen ett land en röst. Här efter blev diskussionerna allt livligare och seminariet utvecklades till en diskussion mellan Ohly och åhörarna.

Diskussioner

I diskussionen sammanfattades de båda perspektiven, det nationella och det internationella, på ett intressant sätt. Ett solidaritetsproblem togs upp. Ifall svenska arbetare vinner ett demokratiskt näringsliv genom sina investeringar, kommer de i så fall att känna solidaritet med arbetare i tredje världen eller skulle kapitalismens logik sätta stopp för sådana handlingar?

Ohly höll med om att det var ett problem, men underströk att folkliga krav på inflytande i relation till ägande förvisso var ett bra sätt att arbeta emot nedläggningar och uppsägningar, men inte var den enda vägen till socialismen. Han tog upp flera positiva folkliga demokratiska resningar, av vilka vänstern skulle vara en naturlig del. Attac (se artikel förra numret av Veckobladet) är ett exempel. Och trots att Ohly föreslog reformer, var han noga med att understryka sin revolutionära ståndpunkt. För om det var något som förenade Ohly och åhörarna, var det vetskapen om att vi aldrig kommer att få någon revolution utan reformer, men aldrig heller kommer att kunna genomdriva några varaktiga reformer utan revolution.

ROBERT NILSSON

Kaolin och opportunism

Den gällande lagen om mineralprospektering är fascinerande i sin otidsenlighet. Den är nämligen klart förrevolutionär – och därmed menas den franska revolutionen och alla omvälvningar av klassmakten som skett i dess spår, inklusive de svenska. Minerallagens perspektiv är rikshushållningens och merkantilismens, ett perspektiv som var naturligt i en epok där Sveriges välstånd i så hög grad byggde på järn och koppar. Den sätter det allmännas intresse framför det enskildas så fort kan kommer under markytan. Därför ger den vidsträckt rätt till prospektering av mineral och andra underjordiska tillgångar.

Minerallagen förutsåg förstås inte dagens produktionsförhållanden och produktivkraften, där mångnationella bolags flygplan och satelliter skannar jordytans variationer i magnetism och gravi-

forts. sid. 4

Attentat mot demokratin

I torsdags förra veckan (12/10) var det ett år sedan Björn Söderberg mördades i sin bostad i Sätra i Stockholm. Det var när Björn arbetade på lagret på Svanströms-Esselte som han upptäckte att en facklig förtroendeman var organiserad nazist. Björn underrättade det centrala facket som stängde av nazisten.

Björn arbetade själv fackligt inom Stockholms Lokala Samorganisation. Hans huvudsakliga uppgift var i förhandlingskommittén (gemensam för alla LS) där han fungerade som "barfotaförhandlare". En sådan förhandlare är en person som inte är anställd av organisationen, utan som på ideell basis hjälper kamrater som inte själva kan sköta sina förhandlingar, t ex angående löner, arbetsrätt, arbetsmiljö. Björn var särskilt intresserad av arbetsmiljö och rehabiliteringsfrågor.

Karin Svensson Smith – en äkta cykelmotionär

"Cykeln har en given plats i ett långsiktigt hållbart transportsystem. Den har många och självklara fördelar: den kräver litet utrymme, den är energisnål, bullrar inte och medför inga luftföroreningar".

Vänsterpartiet höll appellmöte på Mårtenstorget i lördags. Ulf Nymark frågade och Karin Svensson Smith svarade. Vädret var gunstigt – det blåste inte mycket – det gjorde däremot Röda kapellet under ledning av Joakim Casagrande.

Det inledande citatet kommer från en motion som Karin lämnat till riksdagsledamöterna att begrunda, och som VB här gör ett referat av. I motionen skriver Karin vidare bl a "Ett ökat cyklande ger betydande hälsovinster. Ca 20 % av den svenska befolkningen är fysiskt inaktiv. För att uppnå positiva hälsoeffekter krävs framför allt regelbunden fysisk aktivitet, helst ca 30 minuter varje dag. Där kan cykeln göra stor nytta."

Skolskjutsandet

Många korta bilresor görs av föräldrar som skjutsar sina barn till skolan. I de flesta fall, skriver Ka-

rin, skulle barnen må mycket bättre av att cykla till skolan. Men då måste förstås skolvägarna vara trafiksäkra. Undersökningar visar säger Karin att 95% av trafikrörelserna inom skolans närområde består just av skjutsande föräldrar.

Karin pekar också på projektet "cykla och gå till skolan" som genomförs i vår kommun inom ramen för det s k Lunda MaTs.

Anpassa lagarna till cykeltrafiken

I sin motion skriver Karin vidare: "Gång- och cykeltrafik har länge blivit styvmoderligt behandlade jämfört med andra trafikslag, framför allt biltrafiken. Nu behöver gång och cykling främjas, prioriteras och ges bättre villkor – inte minst ekonomiska. "I morgondagens transportsystem måste cykeltrafiken ges större plats" skriver Vägverket i sin färskta Natio-

nella cykelstrategi för Sverige. Strategin har två övergripande mål: att öka cykeltrafikens andel och att göra cykeltrafiken säkrare. Strategin lägger många bra förslag på åtgärder, bl.a.: Satsningar på fysiska åtgärder som förbättrar trafiksäkerhet, framkomlighet och trygghet i befintliga cykelvägnät. Nya länkar för att åstadkomma ett sammanhängande och komplett cykelvägnät. Inventera, kostnads-sätta och tidsätta behoven av åtgärder för cykeltrafiken i en genomförandeplan. Utveckla och höja kunskapen kring hur man utformar vägvisning, cykelparkeringar, drift och underhåll etc. Medveten och tydlig fysisk planering för cykling. Utredning av hur gällande trafiklagstiftning kan anpassas till cykeltrafikens speciella förutsättningar. Utbildning, demonstrationsprojekt, forsknings- och utvecklingsprojekt för ökad och säker cykeltrafik. Översyn av möjligheterna till ekonomisk stimulans för de företag som vill premiera cykling."

RUNE LILJEKVIST

Togo – mörkrets hjärta

Togo på Västafrikas kust, mellan Benin och Ghana, betydligt större än Danmark, har drabbats av dansk, tysk och fransk slavhandel och kolonialism, och efter självständigheten 1960 av fransk neokolonialism. Sedan den lagligt valde presidenten mördats övertog arméchefen Eyadéma 1967 presidenttiteln och har sedan dess med stöd av Frankrike styrt landet som diktator.

Togo har strategisk betydelse för finansieringen av de arméer och terrorgrupper som för krig i Kongo och andra västafrikanska länder, främst Unitas ledare Jonas Savimbi. Till Togo förs diamanter som byts mot moderna vapen (stridsvagnar, pansarbilar, strids-helikoptrar, raketvapen m.m.) från Ukarina och Vitryssland och där-efter når världsmarknaden. På så sätt underhålls blodbadet. Och naturligtvis hamnar en del av profiten hos "president" Eyadéma.

Terror mot demokrati

Det kalla krigets slut 1990 tände nytt hopp också i Togo och en stark demokratiörelse växte fram. Den folkliga mobiliseringen tvingade fram en författning och ett presidentval 1992. Valgenomförandet skulle kunnat betecknas som farsartat om det inte samtidigt varit så fruktansvärt. Säkerhetsstyrkornas terror riktades inte bara mot medborgarna utan också mot FN:s och EU:s observatörer som hotades

och fängslades. Vallokalerna förlades till polisstationer, som i många fall var stängda hela valdagen. Oppositionens presidentkandidat Gilchrist Olympio, son till den 1963 mördade presidenten, tvingades liksom flera andra oppositionsledare fly.

1994 hölls parlamentsval som vanns av oppositionen trots att den utsattes för svår terror. Genom franskt stöd och olika manövrer efter valet lyckades Eyadéma behålla sin enväldsmakt.

Togo – rule of terror

I maj 1999 publicerade Amnesty International för första gången en rapport ("Togo – rule of terror") som anklagade en afrikansk regim som suttit länge vid makten för brott mot mänskligheten. Hundratal medlemmar av oppositionen hade kastats i havet från arméhelikoptrar.

Ur rapporten: "I juni 1998 under presidentvalskampanjen och efter det att resultaten publicerats döddes hundratal människor. Deras kroppar återfanns på Togos och Benins stränder och kroppar sågs ute i havet under fyra dagar." Fiskare vittnar om att många av liken bar handbojor. Den 16 november 1999 publicerades ännu en rapport, "Togo – time for accountability."

Gilchrist Olympio i Lund
Vid lördagens välbesökta press-

konferens i socialdemokraternas partilokal gav oppositionsledaren Gilchrist Olympio en bred sammanfattning av Togos historia efter "befrielsen". Han berättade hur han som 27-åring fick veta att hans far mördats och hur fem av hans närmaste man döddes i ett eldöverfall på den bil som han färdades i. Själv hade han sårats och måst tillbringa sju månader på sjukhus.

Han berättade också hur diktatorn Eyadéma vid ett franskt samväldesmöte sommaren 99 fått hedersplatsen bredvid president Chirac, trots Amnestyrapporten om brott mot mänskligheten. Både han och de andra oppositionsledarna var hoppfulla inför framtiden, och särskilt efter Milosevics fall i Jugoslavien: diktaturens dagar var räknade och en dag skulle rättvisa skipas.

Konferensens genomförande Togos oppositionspartier genomför varje år en internationell konferens till minne av demokratiörelsens födelse den 6 oktober 1990. Denna gång gällde det tioårsjubileet. Kostnaderna var stora och medlen små.

Vänsterpartiets internationella utskott i Lund hade ett antal möten med Laurent och Povi Lawson, som var huvudansvariga för konferensen. Vi initierade ett samarbete med socialdemokraterna och ABF/Sida. De (Maria Mörner)

stälde upp med lokaler, tryckeri, administration, mat, 10 000 kr och inte minst stora arbetsinsatser. Vi hyrde lokal i Folkets hus och organiserade sängplatser för tjugo delegater genom insatser av Helena Svantesson, Rune Liljekvist, Thomas & Ann Schlyter (Finn & Gunnar), Saima Jönsson, Lars & Marianne Borgström och den kvinnliga tolken (en pensionerad fransklärare från Katedralskolan). På så sätt sparade vi cirka 15 000 kronor. Internationella utskottet stod för hyran av Lidfors-salen, vår distriktsstyrelse beviljade 4 000 kr till reskostnader och Lundaavdelningen förhoppningsvis ytterligare 4 000. Staden representerades av Ann-Marie Nilsson från kommunfullmäktiges presidium, socialdemokraterna av Lennart Prytz och vänsterpartiets av mig själv. Till presskonferensen kom bl.a. Sydsvenskans utrikeschef Jörgen Strömberg och en hitrest holländsk journalist.

GUNNAR STENSSON

Rättelse

Artikeln om Attac i förra numret av VB (30) skrevs av Paula Mulinari från Vänsterpartiet Malmö. Hennes namn föll olyckligtvis bort i tryckningen.

RED.

(V)-riksdagsman vid lundamöte:

"Öka de stora kapitalägarnas makt!"

I torsdags i förra veckan hade Vänsterns Studentförbund inbjudit (v)-riksdagsmannen Lars Ohly till "föredrag och diskussion" på temat "Ägande och makt". Ohlys budskap var solklart: De stora kapitalägarnas makt måste ökas!

Nu har varken Ohly eller (v) har gjort en 180-graderssväng i politiken. Parollen måste ses i samband med riksdagsledamotens utgångspunkt: de stora kapitalägarna i Sverige är inte börsföretag och investmentbolag utan de vanliga löntagarna. Ca 5 miljoner svenskar äger andelar i aktiefonder eller är aktieägare direkt. Och fler

blir det genom det nya pensions-systemet. Därtill äger staten och fackföreningarna ganska feta aktieportföljer.

CANADA OCH CALIFORNIEN

Aktie- och pensionsfondssparare måste kräva att deras kapital-innehav också kopplas till makt över ägandet. Exakt hur detta skulle gå till kom Ohly aldrig in på, men han framhöll Canadas och Californiens pensionsfonder som en möjlig modell. Där går pensionsfonderna aktivt in i styrelser och i näringspolitiken och driver etiska och arbetsmarknadspolitiska krav.

"Du låter som en socialdemokratisk reformist från 50- och 60-talen", sa en misslynt åhörare. "Du får gärna kalla mej socialdemokratisk reformist", sa Ohly, märkbart road av "anklagelsen". "Det är

faktiskt inte särskilt vanligt att jag blir beskyldd för det".

Villigt gav Ohly fler exempel på sin "reformistiska" inställning. I samband med ekonomin globalisering betonade han att hans uppfattning var att stora maktcentra som WTO, IMF och Världsbanken inte skulle "krossas", vilket nog den ungdomliga publiken gärna sett. I stället förespråkade han ökad öppenhet och demokratisering av dessa organisationer. Och så ville han förstås ha skatt på valutahandel (den s.k. Tobin-skatten).

LÅNGSIKTIGT PERSPEKTIV

Vänstern måste arbeta med ett långsiktigt tidsperspektiv för att nå ett socialistiskt samhälle var en av de slutsatser man kunde dra av Ohlys anförande. Emellertid ville Ohly förtydliga sin ståndpunkt:

"Jag kallar mej revolutionär". Men, framhöll han, det är inte frågan om någon "stormning av Vinterpalatset" utan om att successivt utvidga de samhälleliga områden som är föremål för politiska beslut. Eller enklare uttryckt: det är frågan om både en fördjupning och breddning av demokratin.

Ingen bland åhörarna hade väl direkt väntat sig att Lars Ohly skulle deklarerat att i nästa vecka var han beredd att slå leninstuk på tåg-mästarmössan, byta konduktörstången mot en Kalasjnikov och leda anfallet mot kungliga slottet. En och annan i den ca 40-hövdade åhörarskaran på Smålands nation tycktes dock ha väntat sig lite snabbare ryck av tåget på väg mot socialismen och såg lite besviken ut. Dit hörde dock inte VB:s tillfälligt utsände, som lugnad kunde cykla hem i den fina höstkvällen.

UN

Kamrat Björn Söderberg – närvarande!

Ung Vänsterns tal vid minnesmötet för Björn Söderberg hölls av Karl Henrik Jonsson:

Som alla vi vänsteraktivister vet, har historiskt sett alltid vänstern tagit upp kampen mot fascism och nazism. Att försvara demokratin har varit liktydigt med att bekämpa fascismen och nazismen samt att bekämpa den jordmån ur vilken fascismen kan växa, nämligen kapitalismen. För historiskt sett har kapitalet och de fascistiska ledarna alltid kunnat enas på en punkt, den att krossa fackföreningar och arbetarpartier.

Vad lärde ni i skolan om interneringsläger?

Men denna världsbild är det långt ifrån alla som delar och långt ifrån alla som får lära sig. Jag frågar mig hur många högstadieselever och gymnasieelever som vet att svenska socialister och kommunister fick sitta i interneringsläger under andra världskriget, hur många känner till mordbranden på den kommunistiska tidningen Norrskensflamman i början av mars 1940, där fem människor dödades varav två barn och ytterligare fem skadades, och hur många känner till att drygt två miljoner tyska soldater transporterades över på svenskt territorium under krigsåren.

Vad lärde ni om tysketågen?

Varken jag eller mina kompisar visste detta när vi tog studenten för sju år sedan. Vad vi fick lära oss av våra lärare var den så kallade hästskoprincipen; att den fascis-

tiska höger och den kommunistiska vänstern till slut möttes på den politiska skalan.

Vad dagens ungdom får lära sig, av så kallade historiker som inte känner till ordet källkritik och av partiledare bittra efter vänsterns valframgångar är att socialismen är ett lika stort hot mot demokratin som nazismen. Idag har historieförfälskningen gått så långt att man i DN har jämfört Marx med Hitler.

Man gör oss ansvariga för andra regimers brott

Under andra världskriget försökte man tysta den svenska vänstern genom att förvägra oss att distribuera våra tidningar. Nu försöker man tysta oss genom att göra oss ansvariga för andra regimers brott och därigenom få oss att hamna i försvarsställning. Men denna taktik kommer att slå tillbaka mot borgarna p.g.a. att vänstern är stark och för att vårt budskap är tydligt. Vad vårt "brott" handlar om, enligt dem, är vårt systemalternativa tänkande. Det är detta systemalternativa tänkande som skall demoniseras och kriminaliseras.

SAF för tysk seger

Det handlar om samma sak nu som då; nämligen klasskamp. Det är i denna kontext som SAF under kriget kunde skriva i ett instruktionsbrev till sina ombudsmän: "det finns många som tror, att vi står inför en nyordning i Europa efter tyskt mönster. Skulle så

bli fallet, torde det ej finnas någon anledning att öka vår stridsberedskap. En förutsättning härför är emellertid att Tyskland vinner kriget. Skulle Tyskland ej vinna kriget, innebure detta en enorm framgång för arbetarna, varvid arbetsgivarna skulle få svårt att göra sig gällande."

Och det är i denna kontext som Lars Lejonborg utifrån sitt klassintresse och sin enfaldiga historielöshet kan jämföra oss med

fascistiska element.

Det är kapitalets historiskt gemensamma intresse med fascismen, att krossa arbetarrörelsen, som gör det ännu mer angeläget att bekämpa både fascismen och kapitalismen.

Lär av Björn Söderberg

Vad Björn Söderberg gjorde var att försöka stoppa nazismen från att få makt och inflytande i facket och det är vår plikt att följa detta exempel och tillsammans på alla områden se till att nazismens och fascismens makt begränsas. Men det är inte i längden möjligt att på olika områden bekämpa samhällets onda yttringar när det är själva det existerande samhället som föder ondska och onda människor. Det är samhällets struktur som måste förändras.

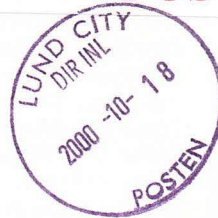
Lär av Carlos Lozano

För knappt ett år sen träffade jag en man vid namn Carlos Lozano. Han är chefredaktör för den kommunistiska tidningen Voz i Colombia. Han berättade att flera tidigare chefredaktörer blivit mördade men att han trots detta hot inte tvekade att ställa upp för att de inte skulle ha offrat sina liv förgäves. Jag tycker att hans inställning är viktig. Vi måste ta kampen på allvar. Det är inte bara vår skyldighet mot oss själva och framtida generationer utan också mot de som ägnat sina liv eller till och med offrat sina liv i kampen mot fascismen.

VECKOBLADET Svartbrödersg 3, 223 50 Lund. Prenumeration: 200 kr per år. Ins. på postgiro 1 74 59-9. Ansv. utgivare: Monica Bondeson. Sättning och lay-out VB-red. på Vänsterpartiet Svartbrödersg. 3. måndagare kl 19. Manus lämnas på lokalen, tel 13 82 13, fax 123 123, e-post vp@lund.mail.telia.com Eftertryck av text tillåtes om källan anges. Bilder är upphovsmannens egendom. Red. förbehåller sig rätten att korta insänt material. Tryck: KFS AB, Lund.

HAR DU FLYTTAT? Skicka in hela adressdelen till Veckobladet (Se ovan).
NY ADRESS.....

POSTTIDNING B

Begränsad eftersändning.
Vid definitiv adress-
ändring sänds tidningen
i retur till Veckobladet.

AVHOPPEN FRÅN
VÄNSTERPARTIET LUND

På senare tid har tre framstående medlemmar lämnat Vänsterpartiet Lund. Partiföreträdarna Cecilia Wadenbäck och Mats Olsson verkar inte bekymra sig värst mycket. För dem handlar det inte om politik utan om trötthet och revirtänkande.

Genom alla de år jag varit medlem i Vänsterpartiet Lund har medlemmar kommit och gått. Några har varit med en kort tid, andra längre. Det är naturligt att man inte ser partimedlemskap som ett livslångt engagemang. På samma sätt kommer säkert en hel del av de nya medlemmar som kommit på senare tid, både bland ungkommunisterna och andra, att lämna partiet.

Jag tycker det är beklagligt, om än förståeligt, när tre av våra mest framträdande medlemmar lämnar partiet. De tre, Kajsa Theander, Roland Andersson och Sven-Bertil Persson, har varit medlemmar, aktiva sådana, under flera årtionden. De har haft uppdrag som kommunalpolitiker, partiföreträdare, styrelsemedlemmar och ordförande i V Lund. De har varit med och gjort V Lund till vad det är idag.

Att då bara avfärda det hela som trötthet och revirtänkande är ynligt, tycker jag. I stället för att sörja över medlemmar som lämnar gläds Cecilia och Mats åt alla nya medlemmar. Det ska man naturligtvis göra. Jag förstår bara inte siffrorna. Cecilia och Mats påstår att "bara det senaste året har det kommit till 35 nya medlemmar i alla åldrar. Bara två personer har begärt utträde under denna tid."

Vid slutet av 1998 fanns det 166 medlemmar i organisationen. Ett år senare, vid slutet av 1999 hade siffran sjunkit till 159. Och hittills i år (tom 00-08-31) har det kommit med 19 nya medlemmar och 1 nygammal. Nettosumman för de

åtta första månaderna är ett tillskott på 15 medlemmar. Det är nog bra, men varför överdriva?

MONICA BONDESSON

Kort svar till Monica Bondesson. Avhopp ger dålig publicitet. Många, både medlemmar och icke-medlemmar i partiet, har de sista veckorna frågat vad vi egentligen sysslar med i Vänsterpartiet i Lund. Eftersom partiet befinner sig i en uppgångsfas skapar avhopp en delvis felaktig bild i massmedia. Detta ville vi, som partiföreträdare, förmedla.

Cecilias och min utgångspunkt var att, samtidigt som vi beklagade att Roland Andersson lämnade partiet, förklara att vi inte anser att partiet befinner sig i någon kris. Vi summerade bl a antalet medlemsansökningar det senaste året, det är 35 stycken. Antalet som begärt utträde ur partiet var två. Detta är varken en överdrift eller underdrift. Självklart modifieras nettoökningen, precis som Monica påpekar, av att en del medlemmar avförs p g a bristande betalning, liksom av in- och utflyttningar. Jag har för närvarande ingen aning om nettoresultat, men har naturligtvis ingen anledning att ifrågasätta den förra kassörens uppgifter.

MATS OLSSON

forts. fr. sid. 1
tation, och upptäcker fyndigheter som traditionella metoder inte hade kommit åt. Det är lätt att spontant ta den enskilde bondens parti mot en multis.

Men saken kan förtjänar en extra begrundning. Ty det nationella, eller hellre det kollektiva, intresset av att tillgångarna nyttiggörs kvarstår.

Frågan har senast aktualiserats av kaolinfynden i Billinge, norr om Eslöv. Kaolin är ett nyttigt råmaterial som finns i några miljoner skånsktillverkade (Iföverken) tvättställ och wc-stolar, men dess viktigaste aktuella användning är nog som bstryknings- och fyllningsmedel i papper. Därmed är det av stor betydelse för den svenska pappersindustrin. Den gör papperet bättre att trycka på samtidigt som det inte går åt så mycket cellulosafiber.

I dag importerar de svenska pappersbruken sitt kaolin. En svensk leverantör skulle förbättra bytesbalansen och minska transporterna.

Billinge fälad där fynden har gjorts är medioker trakt om man ser till gängse landskapsvärden. Det var bättre före skiftena på 1800-talet om man får tro P.G. Ahnfelts "Studentminnen" men nu är det inget märkvärdigt i växlingen mellan halvdålig åkerjord, granplanteringar och resterande lövbestånd.

Norr om Billinge fälad finns däremot ett område som är skyddsvärt och även skyddat. Det är Anderstorps fälad med den berömda eneskogen och den f.d. vulkanen Jällabjär. Där vore det helt klart fel att göra intrång – men det är heller inte aktuellt.

Nu har det uppstått en lokal opinion mot planerna på exploatering i Billinge. Det är inte så konstigt eftersom någon boende kanske måste flytta och att andra kommer att störas av tung biltrafik. Men det är också så att i princip alla förändringsplaner numera väcker protester, som blåses upp i medierna och leder till överklagningar och långa fördröjningar i processen.

I en debattartikel i Sydsvenskan för ett par veckor sen anslöt sej v-politikerna Gudrun Schyman och Karin Svensson Smith till protesterna. Jag brukar själv protestera mot de ymniga anklagelserna mot vänsterpartiet för opportunist, men jag undrar om det inte är vad det primärt handlar om denna gång.

Det finns säkert lätta opinionssvinster att göra genom att exploatera dagens natursentimentala stämningar. Men det är exakt samma i grund och botten reaktionära opinioner regelmässigt som väcks mot vindkraftverk, nya järnvägar och andra kollektiva och miljövänliga nyttigheter som vänstern önskar sej. Att t.ex. ytterligare stärka privata markägares rätt vore förödande för mycket av den samhällsomvandling som vi annars arbetar för.

Ska vänsterpartiet vara verkligt ansvarstagande och inte bara rida på opinioner måste våra politiker

lära sej att köra över privata och lokala intressen. Det finns faktiskt en positiv koppling mellan statsnyttans gamla samhälle och de kollektiva lösningar som behövs för en bättre framtid.

GUNNAR SANDIN

Fackeltåg i Malmö

för ett demokratiskt Palestina

För att stoppa kriget mot de palestinska barnen.

För att verkställa FN:s resolutioner om Palestina.

För att leva i fred

Vi samlas på Stortorget i Malmö i dag fredag 20 oktober kl 17.30 och går senare i fackeltåg till Möllevångstorget.

SVENSKA KOMMITTÉN
för solidaritet med de palestinska barnen.

VÄNSTERPARTIET
Appellmöte på Mårtenstorget kl 11-12. Liv Nilsson med flera om EMU.
KOMMUNALPOLITIK 2
Måndag 23/10 kl. 19.00 Kommunfullmäktige 26/10, Utbildningsn. 25/10
UNG VÄNSTER
Tisd 24/10 kl 18.30 medlemsmöte cell 12. Torsd 26/10 19.00 Medlemsmöte cell 43.
RÖDA KAPELLET
Söndag 22/10. 18.45: vi kämpar vidare med 365: (Solidaritetsmorenada) och alla andra, se förra VB.

Lörd 21/10 appellmöte med bl. a. Liv Nilsson talar om EMU. Röda Kapellet spelar. Repertoar i spelordning: 59, 352, 298:c, 26, 375 (Den ökända hästen från Troja), 215:2, 284, 315, 359, samt avslutning med nr 1.

VECKOBLADET

Detta nr gjordes av
Rune Liljekvist
Redaktör för nästa nr:
Gunnar Sandin

Manus sänds per post till:
Veckobladet, Svartbrödersgatan 3, 223 50 Lund. Måndag senast 18.00 till fax 046-12 31 23. Manus mottages även som e-brev: vp@lund.mail.telia.com eller 3,5" diskett. Obs! RTF-format.

Telefon till redaktörerna:
Rune Liljekvist 046-211 50 69
Robert Nilsson 046-39 79 02
Gunnar Sandin 046-13 58 99
Vid utebliven tidning ring:
Cecilia Wadenbäck 046-13 82 13